

Sygn. akt VII P 323/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Piotr Pawlak
Protokolant:	St. sekr. sąd. Ewa Zimniak – Strusińska

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2018 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa R. Z.

przeciwko (...) sp. z o.o. w B.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę:

a/ 6.362,40 zł brutto (sześć tysięcy trzysta sześćdziesiąt dwa złote 40/100) tytułem wynagrodzenia za wrzesień 2017 r.;

b/ 1.237,12 zł brutto (tysiąc dwieście trzydzieści siedem złotych 12/100) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy;

c/ 1.066,43 zł (tysiąc sześćdziesiąt sześć złotych 43/100) tytułem odsetek;

2. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy – kwotę 434 zł (czterysta trzydzieści cztery złote) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której zwolniony był powód.

SSR Piotr Pawlak Sygn. akt VII P 323/18

UZASADNIENIE

Pozwem przeciwko (...) Sp. z o.o. w B. powód R. Z. wniósł o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 5.318,00 zł netto wraz z ustawowymi odsetkami z tytułu niewypłaconego wynagrodzenia za pracę 1 miesiąca – września 2017 r. oraz 4 dni ekwiwalentu za urlop jak również o zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż w lipcu 2016 r. został zatrudniony przez pozwaną spółkę na stanowisku kierownika robót sanitarnych na czas określony w pełnym wymiarze czasu pracy. Kwota umówionego miesięcznego wynagrodzenia wynosiła 4.500,00 zł netto. Natomiast od dnia 30 września 2017 r. w drodze złożenia wypowiedzenia umowy powód przestał być pracownikiem. Jednocześnie powód podniósł, iż wielokrotnie próbował poprzez złożenie pism w sekretariacie i u specjalisty ds. kadr i rozliczeń wezwać pozwanego do zapłaty, bezskutecznie. Pismem z dnia 5 października 2018 r. powód sprecyzował swoje żądanie domagając się zasądzenia od pozwanego na swoją rzecz kwoty

6.362,40 zł brutto tytułem wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2017 r., kwoty 1.237,12 zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz 1.066,43 zł tytułem odsetek.

W odpowiedzi na pozew pozwany, działając przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie pozwu w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zakwestionował powództwo tak co do jego istnienia jak i wysokości.

W uzasadnieniu pozwana spółka zaprzeczyła wszelkim wyraźnie nieprzyznanym twierdzeniom powoda zawartym w pozwie, a w szczególności istnieniu roszczenia powoda. W ocenie pozwanego powód w żaden sposób nie wykazał tak jego zasadności, jak i wysokości rzekomego roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód R. Z. był zatrudniony u pozwanego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w B. na podstawie umowy o pracę na czas określony, zawartej na okres od 1 lipca 2017 r. do dnia 31 marca 2019 r., w wymiarze pełnego etatu na stanowisku Kierownika Robót Sanitarnych za miesięcznym wynagrodzeniem netto w wysokości 4.500,00 zł plus premia uznaniowa

Dowód: umowa o pracę na czas określony z dnia 1 lipca 2016 r. – akta osobowe

Pozwany przekazywał powodowi wynagrodzenie przelewem na rachunek bankowy. W okresie od dnia 1 lipca 2016 r. do dnia 31 sierpnia 2017 r. pozwany wypłacał powodowi wynagrodzenie w wysokości 4.500,00 zł miesięcznie. Powodowi w trakcie zatrudnienia nie potrącano żadnych kwot, oprócz ustawowych, zaś wszelkie różnice między należnym wynagrodzeniem, a wypłaconym zostało między stronami uregulowane.

Dowód: wyciąg z rachunku bankowego – k. 37-38, zeznania powoda – k. 50-51

Pismem z dnia 31 sierpnia 2017 r. powód rozwiązał z pozwanym umowę o pracę za wypowiedzeniem wynoszącym 1 miesiąc. Pozwany nie wypłacił powodowi wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2017 r. Nadto pozwany nie wypłacił powodowi ekwiwalentu za niewykorzystane 4 dni urlopu.

W dniach od 11 września 2017 r. do dnia 29 września 2017 r. powód przebywał na urlopie wypoczynkowym.

Dowód: wypowiedzenie umowy o pracę z dnia 31 sierpnia 2017 r. – akta osobowe, informacja o dochodach oraz o pobranych zaliczkach na podatek dochodowy w roku 2017 – k. 47, wniosek o urlop z dnia 4 września 2017 r. – k. 49,

Notą obciążeniową z dnia 23 października 2017 r. pozwany obciążył powoda kwotą 4.000,00 zł tytułem bezprawnego użytkowania samochodu służbowego w dniach 16-29 września 2017 r. oraz bezprawnego użytkowania telefonu służbowego oraz laptopa.

Dowód: nota obciążeniowa Nr (...) z dnia 23 października 2017 r. – akta osobowe

Pismem z dnia 1 grudnia 2017 r. powód zwrócił się do pozwanego o dokonanie zapłaty wynagrodzenia za miesiąc wrzesień 2017 r. oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop. W tym samym dniu powód zdał użytkowany przez siebie telefon służbowy wraz z kartą SIM oraz laptop służbowy.

Dowód: pismo z dnia 1 grudnia 2017 r. – k. 11, protokół zdawczy telefonu oraz karty SIM z dnia 1 grudnia 2017 r. – akta osobowe, protokół zdawczy laptopa służbowego z dnia 1 grudnia 2017 r. – akta osobowe

W dniu 9 grudnia 2017 r. prezes zarządu pozwanej spółki nakazał obciążyć powoda kwotą 2.800 zł za bezpodstawne użytkowanie samochodu służbowego, 3.900 zł za bezpodstawne użytkowanie komputera służbowego, 900 zł za bezpodstawne używanie telefonu służbowego oraz karą pieniężno-porządkową za nieprzestrzeganie ustalonej organizacji pracy. Powód nie uregulował noty obciążeniowej.

Dowód: notatka z dnia 9 grudnia 2017 r. zamieszczona na wezwaniu do zapłaty z dnia 1 grudnia 2017 r. – akta osobowe, zeznania powoda – k. 50-51

W związku z brakiem reakcji na wezwanie z dnia 1 grudnia 2017 r. powód pismem z dnia 20 grudnia 2017 r. ponownie wezwał pozwaną spółkę do uregulowania i wypłacenia wynagrodzenia pod rygorem zwrócenia się do sądu.

Dowód: wezwanie przedsądowe z dnia 20 grudnia 2017 r. – k. 12

Za miesiąc wrzesień 2017 r. powodowi przysługiwało wynagrodzenie w wysokości 6.362,40 zł brutto, zaś w związku z wypowiedzeniem przez powoda umowy o pracę, przysługiwał mu ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop w ilości 4 dni w wysokości 1.237,12 zł.

Dowód: lista płac podstawowa wrzesień 2017 podstawowy – akta osobowe, karta wynagrodzeń pracownika – akta osobowe

Sąd ustalił, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrany materiał dowodowy w postaci dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność nie były przez strony postępowania kwestionowane. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach powoda, które były logiczne, spójne i korelowały z pozostałym materiałem dowodowym, a zwłaszcza z dokumentami w postaci: wyciągu z rachunku bankowego powoda na który pozwana w trakcie trwania stosunku pracy przelewała wynagrodzenie za pracę (k. 37-38) oraz zestawienia listy płac podstawowych powoda za wrzesień 2017 roku (w aktach osobowych powoda). Sąd oddalił wnioszek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania strony pozwanej z uwagi na nieusprawiedliwione niestawiennictwo osoby upoważnionej do reprezentowania pozwanego.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd ocenił z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego.

Podkreślenia wymaga, iż stan faktyczny w zakresie niezbędnym do wydania niniejszego rozstrzygnięcia był między stronami bezsporny. Pozwany nie kwestionował okoliczności, iż nie wypłacił powodowi żądanych przez niego z tytułu świadczeń wynikających ze stosunku pracy kwot, jak również wysokości tych kwot. Rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się do rozważenia problemu prawnego dotyczącego zgodności z prawem dokonanego przez pozwanego potrącenia przysługującej mu wobec powoda wierzytelności z jego wynagrodzeń za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Zgodnie z regulacją zawartą w przepisie art. 87 § 1 k.p. z wynagrodzenia za pracę - po odliczeniu składek na ubezpieczenia społeczne oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych - podlegają potrąceniu tylko następujące należności:

- 1) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na zaspokojenie świadczeń alimentacyjnych,
- 2) sumy egzekwowane na mocy tytułów wykonawczych na pokrycie należności innych niż świadczenia alimentacyjne,
- 3) zaliczki pieniężne udzielone pracownikowi,
- 4) kary pieniężne przewidziane w art. 108,
- 5) w pełnej wysokości, kwoty wypłacone w poprzednim terminie płatności za okres nieobecności w pracy, za który pracownik nie zachowuje prawa do wynagrodzenia (§7)

Natomiast na mocy art. 91 k.p. należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie.

Z powyższych przepisów w sposób wyraźny wynika, iż jedynie w ściśle określonych sytuacjach pracodawca jest uprawniony, a niekiedy obowiązany, do zmniejszenia wynagrodzenia przypadającego pracownikowi do wypłaty poprzez odliczenie pewnych należności i rozdysponowanie ich według ustalonego przepisami sposobu. Innymi słowy pomniejszenie przez pracodawcę wynagrodzenia pracownika jest dopuszczalne tylko w przypadkach określonych ustawowo (art. 87 i 91 k.p.). W innych niewymienionych w ustawie sytuacjach pracodawca nie będzie do przedmiotowego pomniejszania wynagrodzenia uprawniony.

Podkreślenia wymaga, że użyte w powołanym przepisie pojęcie wynagrodzenia rozumiane jest szeroko tak jak w przypadku przepisu ustanawiającego zakaz zrzeczenia się prawa do wynagrodzenia (art. 84 k.p.). Obejmuje zatem nie tylko wynagrodzenie zasadnicze, ale także wszelkie wchodzące w skład otrzymywanego przez pracownika składniki (stałe i niestałe), jak różnego rodzaju premie. Dodatkowo rozciąga się na inne należne pracownikowi ze stosunku pracy świadczenia, jak nagroda jubileuszowa, czy ekwiwalent za niewykorzystany urlop (zob. wyrok z dnia 17 lutego 2004 r., I PK 217/03, OSNP 2004, nr 24, poz. 419 i powołane tam orzecznictwo).

W niniejszej sprawie pozwany pracodawca w żaden sposób nie wykazał, że to powód wyraził wymaganą na mocy art. 91 § 1 k.p. zgodę na piśmie, na dokonanie potrąceń innych niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 k.p. Powołany przepis formułuje zasadę, że potrącenie należności z wynagrodzenia pracownika wymaga jego pisemnej zgody. Jeżeli pracodawca nie uzyskał tytułu wykonawczego na potrącenie należności w związku z poniesioną szkodą, nie wykazał wysokości zaistniałej szkody oraz nie uzyskał pisemnej zgody pracownika na dokonanie potrącenia z jego wynagrodzenia, brak jest podstaw do dokonywania potrącenia (wyrok NSA w Warszawie z dnia 2 sierpnia 2016 r., I OSK 467/15, Lex nr 2095004). Nadto na marginesie jedynie wskazać należy, iż pozwany pracodawca nie wykazał również jakoby nałożył na powoda karę pieniężno-porządkową na podstawie art. 108 k.p. Pozwany w tym aspekcie sporządził jedynie notatkę, która nie ma żadnego formalnego znaczenia. Pozwany nie wykazał w jakim terminie powziął wiedzę o nagannym zachowaniu się powoda ani też nie wskazał, czy powód został wysłuchany. Zgodnie bowiem z art. 109 § 1 k.p. kara nie może być zastosowana po upływie 2 tygodni od powzięcia wiadomości o naruszeniu obowiązku pracowniczego i po upływie 3 miesięcy od dopuszczenia się tego naruszenia. Kara może być zastosowana tylko po uprzednim wysłuchaniu pracownika (§ 2). Nadto podkreślenia wymaga fakt, iż rzeczona notatka została sporządzona w dniu 9 grudnia 2017 r., a więc przeszło dwa miesiące po rozwiązaniu stosunku pracy między stronami niniejszego postępowania.

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż pozwany pracodawca nie był uprawniony do potrącenia z wynagrodzenia za pracę oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, przysługującej mu względem powoda wierzytelności z tytułu noty obciążeniowej bądź kary porządkowej. Podkreślić należy również, iż strona pozwana w niniejszym postępowaniu przyjęła pozycję zasadniczo bierną. Z treści samej odpowiedzi na pozew, mimo, że była ona przygotowywana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie wynika konkretne stanowisko w przedmiotowej sprawie. Zarzut strony pozwanej, wyrażony w odpowiedzi na pozew, odnosił się wyłącznie do braku wykazania przez powoda zasadności oraz wysokości roszczenia. Pozwany w żaden sposób nie przedstawił swojego stanowiska ani też nie odparł zarzutów powoda. O pasywnej postawie pozwanego świadczyć może również fakt, iż mimo zobowiązania, nie wykazał, że powodowi zostało wypłacone dochodzone przez niego świadczenie (treść pkt 4 zarządzenia z dnia 18 września 2018 roku k. 27 akt) jak również nie stawiał się na rozprawie w dniu 29 października 2018 r. mimo wezwania do osobistego stawiennictwa, nie przedłożył również żadnego usprawiedliwienia swojego niestawiennictwa. Powyższe prowadziło do konkluzji, iż strona pozwana w żaden sposób nie wykazała, iż dokonała na rzecz powoda zapłaty żądanych roszczeń z tytułu wynagrodzenia za pracę za miesiąc wrzesień 2017 roku, ekwiwalentu za niewykorzystany urlop, przy uwzględnieniu odsetek ustawowych w oparciu o art. 481 Kc w wysokości 1.083,11 zł.

W powyższym stanie rzeczy Sąd uwzględnił powództwo w przedmiocie żądanych przez powoda świadczeń ze stosunku pracy, o czym Sąd orzekł w punkcie 1 wyroku.

Natomiast o kosztach sądowych orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2016 r., poz. 623 ze zm.) oraz stosowanego odpowiednio art. 98 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód jako pracownik był z mocy

prawa zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 4 ustawy o kosztach), natomiast powództwo zostało w całości uwzględnione, a zatem w tej sytuacji kosztami nieuiszczonej opłaty od pozwu obciążono pozwanego. Wymiar opłaty Sąd ustalił w oparciu o treść art. 13 powołanej ustawy o kosztach sądowych, który stanowi, iż opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych ($8.665,95^* 5\% = 434 \text{ zł}$).

SSR Piotr Pawlak